

12 Воздадохъ ми зло вмѣстѣ докро : скръдѣсть въ дѣшата ми.

13 Азъ ѡбаче, когато они бѣха въ скорбь, шклячехъ се во вретѣще : смирихъ въ постъ дѣшата ми : и молитвата моя се връщаше въ пазвхата ми.

14 Приносехъ се както камъ пріятела , както камъ врата ми : преклонювахъ се ухиленъ , както когато (иѣкой) плаче за майка (си).

15 Но они се возрадвѣха за кѣдността моя : и собрахъ се заеднѣ : собрахъ се на противъ ми никакви , а азъ не знаехъ : разскъснѣвахъ ме и не престѣнѣвахъ :

16 Заеднѣ съ лицемѣрны насмѣшници въ гозвы, скѣрцахъ на мене зѣвки те си.

17 Господи , кога ще видишь ? шквоводи дѣшата ми ѡ шпвстошеніето имъ , уединенната моя ѡ лъковете.

18 Азъ ще Те пѣснословимъ въ голѣмо сокраніе : междѣ многочисленны людѣе ще Те славимъ .

19 Дано не быха се зарадвѣвали за мене онѣ които ми враждвѣватъ неправеднѣ : които ме ненавидѣтъ безъ причинѣ нека си не помигвѣватъ сосъ ѡчите (за присмѣхъ).

20 Защо то не говорѣтъ миръ , но побчѣватъ се лести върхѣ миролюбкыте по земята.

21 И разшириха на мене устата си , и говореха : охо, хо ! видѣ ѡкото наше.

22 Видѣлъ си, Господи , не премълчи : Господи, не ѡдалечисе ѡ мене.

23 Востани, и развѣдисе за сдѣжтъ мой, Боже мой и Господи мой, за шправданіето мое.

24 Ѳбди ме , Господи Боже мой , споредъ правдата Твоя, и нека се не зарадвѣватъ за мене.